

Bikkes István - Nagyszékely István

*Hajós legendák,
legendás hajósok*

helma

Helma 2023

Hajós legendák – legendás hajósok I.

Bikkes István – Nagyszékely István

Az elektronikus könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki
Bálint

Kiadás dátuma 2023.

Copyright © (Bikkes István – Nagyszékely István 2023)

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közlé-
séhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN 978-615-6559-09-8

A borítót Szopos Katalin készítette

Gyűjtötte és összeállította: Bikkes István

Szerkesztette: Nagyszékely István

A nyomtatott köteteket a Plimsoll Zrt, szponzorálta.

A szerzőről és a kötetéről további információk elérhetők az alábbi internetes felületeken:

[Www.helma.hu](http://www.helma.hu)

Helma Youtube csatorna:

<https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

Helma Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

Helma Tik-tok csatorna:

https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

Helma facebook oldal:

<https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

- Anchor.fm

- Spotify

<https://open.spotify.com/show/5KVuve4HnvtgOUcwYOi6S>

- Google Podcast

<https://podcasts.google.com/feed/aHR0cHM6Ly9hbmNob3IuZm0vcy85NzZiNmVhYy9wb2RjYXN0L3Jzcw>

- Apple iTunes

<https://podcasts.apple.com/us/podcast/helma-vend%C3%A9ghang/id1625551441>

- RSS <https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

Kedves Olvasó

Értékmegőrző, emlékmentő céllal íródott e könyv. Íródott, mert rengetegen írták. Kitaláltam, és magam sem hiszem, de elkészült. A nálam tíz évvel idősebbek az utolsók, akiknek volt szerencsájük a régi, klasszikus módon végighajózni az életüket. A régi nagy öregek emléke és a jó történetek megérdemlik, hogy fennmaradjanak az utókor számára. Akkoriban lassabban történtek a dolgok, több volt a munka közbeni szabadidőnk, és szakmailag feltétlenül nehezebb volt a hajózás.

Ez a kötet egy zárt Facebook csoportnak az elmúlt félévben összegyűlt anyaga. A csoport tagjai azért léptek be, hogy az emlékeiket, történeteiket elmesélhessék. Rengeteg fényképet és néhány igazán érdekes, videót is feltöltöttek a kollegák.

A könyvnek is van Facebook csoportja, Ha felkeresi, az összes fényképhez és videóhoz hozzáférhet.

Természetesen egy gyűjtést sohasem lehet befejezni, csak megszakítani. Mi is megszakítottuk, de a sztorizást nem lehet leállítani, mert az emlékek feltolulnak és kikíváncsoznak. Ha úgy hozza az élet, lehet ennek a könyvnek több kötet is, mert a gyűjtést tovább folytatja:

Bikkes István

A kötet hajósok történeteit, anekdotáit gyűjtötte össze. Ha elolvassa a kedves olvasó, maga is látni fogja, hogy kemény világ volt, akkor is, ha a mesélő mosolyt tud csinálni az arcára. A hajósok hónapokon keresztül összezárva élnek, és óhatatlanul kialakul egy olyan nyelv, amit mások nem értenek. Ezt a hajóra érkező kezdő matrónak, akarom mondani siffjungnak hamar meg kell tanulnia, ha érteni szeretné az öregek beszédét. Ha a kötetben szereplő minden hajós szónak megadnánk a jelentését, akkor ez egy szótárrá válna, ami nem lehet a célunk.

Létezik egy szótár, ennek a címe Szavak a hullámok hátán, és a hajós, tengerész és vitorlás társadalom szavait tartalmazza. Korlátozott példányban még kapható a bolt.hettenger.hu internetes könyvesboltban.

Általában, egy nem szakkönyvben, kerülnek a rövidítések használatát. Mi azonban néhányat megtartottunk, azokat, amiket használunk is az élő beszédben. Így a pk. minden esetben parancsnokot jelent, míg a güv. a gépüzemvezetőt. Megtartottuk a Szoc. Forr. rövidítést is, ami a SZOT Szocialista Forradalom személyhajó neve. Találkozhat az olvasó az m/s vagy ms. rövidítéssel, ami motorost jelent. Ezeket, mint mondtam valóban használjuk beszéd közben, ezzel is szerettük volna visszaadni a hajós nyelv hangulatát.

Elnézést kérünk, a néha trágár, nyomdafestéket nem tűrő kifejezésekért, de ebben a világban – tetszik, nem tetszik – így beszéltek, beszélnek, és fognak beszélni.

A történetet elmesélő nevét vastagon szedtük, akik hozzászólnak ott kurzív (dőlt) betűket használtunk.

A történetekben szereplők vezetéknévénél csak a kezdőbetűje szerepel.

Jó olvasást kíván mindenkinek:

Nagyszékely István

Anekdoták Dunán innen, történetek Dunán túl...

Bikkes István:

Talán a 80-as évek végén, (dátumokból igen gyenge vagyok) az 5 sz. úszódaruval sifteltünk Lomon. Nagyon jó dolgunk volt, mert akkoriban Bulgáriában igen nagy szegénység volt, és mi előtte Pesten cukrot rakodtunk. Heti három-négy tolatmányt kellett megcsinálni. A gépüzemvezetőnk, az azóta sajnos elhunyt Sz. Laci, a munkát ránk hagyva, a sefttel foglalkozott, és a haszon nem kis részét leeresztette a torkán. Jött a rádiós periódus, és mi próbáltuk eldugni vagy őt, vagy a mikrofont. Egy figyelmetlen pillanatunkban mégis sikerült a rádió elé ülnie, és hivatástudattól (meg másától is) átítatott hangján Budapestet „orális szexre” szólította fel! A többi kollégának becsületére legyen mondva, mindenki azonnal megnyomta a call (hívás) gombot, ami sípol az éterben, hogy elnyomják a hangját.

Más. Hajóparancsnok, valamelyik hegyesorrún. Nem tartozott a szerencsések közé, mert ha csak egy kicsit is félrekefélt, biztosan trippert kapott, vagy más egyéb nyalánkságot. Vett hát magának egy „gumizsuzsit”, hogy biztonságban legyen. A kabinjában szépen fel is fújta, majd az ágyába rejtette. Felment szolgálatba a hídra, közben a matróz meg jött takarítani. Hallott ő már ilyenről, de élőben még nem látott hasonlót, így felpróbálta a parancsnok légnemű barátnőjét. Na, ő sem volt már akkor egészséges, ami a nemi betegséget illeti. Aztán a parancsnokot pszichológusnak kellett kezelni, mert ő még a guminőtől is trippert kapott.

Incze László:

Nagyon remélem, hogy annak a bizonyos éjféli misének hiteles történetét meg fogom tudni. Ugyanis úgy hozta az élet, hogy K. Géza bátyánknak sokszor volt alkalma elmesélni, de néhány lenti ok miatt feledésbe merült másnapra a hiteles történet. Amikor elindult a hajós pályafutásom, ő volt a mesterem. Elmondom, hogyan alakult az első utam, amelyik majdnem az utolsó is lett. Amikor az al-mamáterből kikerültem, és Cs. Ignác bácsi Újpesten megtanított dobót dobni, meg kioktattak, hogy nedves vízre ne lépjek, mert árt az egészségnek, alkalmas lettem hajósnak. Az első hajóm a régi Győr volt, amit letérből szedtek elő. Mert akkoriban még annyi volt a fuvar, hogy nem győzték hajóval. Felszereltünk az útra, megvolt a hatósági, és indultunk az Al-Dunára. Lumumba parancsnok úr egy áldott jó ember volt, úgy nevelt, mint apám se. Csak a szépre, jóra.

Azt mondja egyszer, hogy: hallja maga matróz, (mert ennyire szeretett) nálam az a szokás, hogy be köll ágyazni. Na, mondom, ebből nincsen baj, ez egy nagyon régi, szép szokás, bár én néha meg sem vetem az ágyat, úgy ájulok bele, mert mégiscsak több dolgom van, mint a kapitánynak, meg néha az ital miatt is, de ha van rá időm én is bevetem. Azonban azt mondta, hogy az övét. Már mint én.

Na, hát mondom: mindenki a sajátját, mert nálam meg ez a szokás. Erre mérges lett, és közölte, hogy Mohácson én ki, a leváltó meg beszáll majd, és mehe-

tek Csepelre bokszerolni. Erre kicsit elszontyolodtam, mert nekem igen fényes jövőt jósoltak a Mahartnál, és már látszik, hogy ez elúszik ezen az ágyazáson, de azért csak nem vettem be neki.

Mentem is tanácsot kérni öreg kollégámtól, K. Géza bácsitól, aki nagyon gyakorlott ember volt. Annyi tapasztalat volt a kisujjában, mint más kapitánynak a sapkája alatt se. Nem véletlen volt még mindig matróz, öreg korára is. Az illet megbecsülik. Azt mondja: ne félj gyerek, mert a Győrön nincsen rádió, és Mohácson meg csak nem tartanak ezért vissza. Ezt el is hittem neki, mert amikor elindultunk, már akkora cimboraságba estünk, hogy hajnalra elhatároztam, hogy Géza bácsi lesz az én példaképem. Mert az kell az embernek. Főleg, amikor hajnal felé Batta magasságában kijelentette, hogy: „Tudodédesecsém mija baj a világgal? Az, hogy nemazén faszommal csináták.” Ebben volt annyi népi bölcsesség, hogy ízibe elhatároztam, hogy ettől az embertől, csak tanulni lehet. Az öreg mindenáron avatni akart, de mondtam neki, ezt már B. Miska inas a Budán annókor megtette, így ez elmaradt.

Nekikeseredett az öreg, hogy akkor mire iszunk. Sebaj, volt mire. Az öreg génuai volt, mert köztudott, a legkülönb hajósok onnan kerülnek ki. Bár, ezt némelyik elvetemült tagadja, főleg ha ásvándi az istenadta. (Ilyen volt Tóni bácsi is, a kormányosunk.) Mindig mesélt a régi hajóiról, az Érsekcsanádról, amit Rensburgban mutogatnak, hogy ez volt a K. Géza hajója. Meg az Esztergomról is.

Azt hiszem, én vagyok az egyetlen, aki a korabeli emberek közül, nem ismeri az éjféli mise lekörözésének hiteles történetét, pedig nekem sokszor elmondta, de mindig akkor, amikor már az ember agya másnapra elfelejti a saját nevét is. Szívesen venném, ha valami betérő ember elmesélné az igaz történetet. Na, hogy visszatérjünk az öreg Győrre, Mohácson nem várt engem senki sem, de csak nem ágyaztam.

Hanem aztán Gradiscse után minden reggel a parancsnoki kabinban takarítás-kor ki volt öntve valami gyíknyal nekem. Na, mondom már szent a béke. Sokat nem beszélgettünk a kapitánnyal, mert nem voltam én társalkodónő, meg aztán nem is egy helyen voltunk munka közben. Mondom, ez csak szeret engem. Nem is volt több bajom vele, hazáig. Ezzel a Győrrel voltam lent Sulinában is. Az öreg hajó ekkor dőlt ki a sorból, na, nem én miattam, hanem mert eltörött a tengelye. Így le kellett selejtezni. Most Földvárnál lesi a boldogabb társait, de legalább még megvan.

Én meg másik hajóra kerültem, új vizekre, új cimborák közé.

Daróczy Tibor: Ha nem kapsz homloküreg gyulladást a huzattól, le a kalappal az anekdotádra! Velem is megtörtént hasonló, csak ellenkező módon, '71-ben, mint színt nem tévesztőt, színtévesztő gyanánt felvettek pincérnek a tengerhajózáshoz. Ebben a beosztásban szolgálati kötelemként szerepelt a tisztikabinok „karbantartása”. Bár nagy volt a rangkórság, ezt a tréfát még a pincérrel sem játszották el. Volt egy nagyon kedves kápóm, a folyamon üzemes, aki ki sem kelt az ágyból, nehogy eme megalázó tevékenység felmerüljön kettőnk közt.

Dudás László:

Helyszín az akkor még MHRT tulajdonban levő Adony m/s kormányállása, a '90-es évek végén. Mint dokumentarista voltam jelen, szolgálatban levő gép-üzemvezetőként, alapvetően nem ott lett volna a helyem... Szereplők: idős, nagybajuszú felső-dunai kormányos, fiatal szekund (hívjuk Félixnek). Jelenet a következő:

Völgymenetben hajózunk be az egyik zsilipbe, talán az altenwörth-ibe. Kormányos úr instruálja a manőverezésben még kevésbé jártas szekundot: Félixkém, kisfiam! Egyszerű dolog ez! Figyelni jobbról-balról a zsilip falát, aztán jön a többi! Jelszavunk: Egy motor nem húz! Két motor tör-zúz! Berobogunk a zsilipbe, összeszedjük a romokat és megyünk tovább!

Nos, nem hiszem, hogy a főiskolán ilyen egyszerűen tanították volna ezt a manővert. A szekund aggódó arcáról nem ezt olvastam le.

Hiba Mihály:

Hát igen, a legendák közöttünk éltek, mint a szép szőke hercegem is. Ismeritek történetét?

A MAHART-nál, a Horány–Surány személyhajójáratot általában a Tahi motoros bonyolította, minden reggel 8-kor indult a Vigadó térről. Ennek a hajónak a hajóvezetőjét K. Tamásnak hívták, egy igazi jampec külsejű (elvis-es, keresztben nyalt, vörös hajjal, szeplősen, és verekedős-bunyós beállással) Minden reggel 7:30-kor beállított a Grill nevezetű műintézménybe, és még indulás előtt elfogyasztott fél deci konyakot és egy korsó sört. A '70-es években a belvárosi éjszakai vigalmi helyekről kitiltott művésznők reggeli gyülekezőhelyéül a Grill büfé söntési előtere szolgált, és mindjárt a bejáratú ajtó mellett várták a kuncsafatokat vagy a betévedt balekokat. Az egyik reggel megérkezik K. Tamás, mire a bejáratú ajtó melletti ügyeletes művésznő bűgő hangon leszólította:

– Szép szőke hercegem, fizetsz egy sört?

– Kár beléd, s menj a k... anyádba, Te szakadt p...a! – szolt vissza az egyenruhában délcegen bevonuló K. Tamás.

– Na, most miért vagy annyira oda, te ronda, vörös zsidó?

Ettől kezdve, haláláig rajta is maradt, mint becenév. *(Mint látjuk, a viccek hajós sztoriba hajlanak, vagy a hajós sztorik viccesednek, ki tudja? – szerk.)*

Dudás László: A Tahiról nekem is eszembe jutott egy sztori. Nem voltam szemés fültanú, nekem is mesélték a történetet. Ahogy mondani szokás, adom amennyiért kaptam. A güv.-nek begyulladt a foga. Gondolta, amúgy is karbantartási nap, járat nincs, kiballag a Madách térre, ahol akkoriban volt egy SZTK. A güv. állítólag fiatalabb korában (is) nagy nőbarát volt. Szóval ücsörgött a fogászaton, felduzzadt arccal várt a sorára. Amikor is a folyosó túloldalán, a bőr- és nemi beteg gondozó ajtaja kinyílt és egy éltesebb korú, feltűnő ruházatú, szexuális marketing tevékenységet folytatható hölgy lépett ki. Kacéran vállára dobta kis táskáját és végignézett a szenvedők során. Majd a gépüzemvezetőnkben régi ismerőst lelve, boldogan és harsányan elkiáltotta magát:

– Nahát, X. úr! Maga itt? Csak nem megint trippere van?

Bálint János: Szépek voltak az apró trükkök. A kezdő „népek” szívatásától kezdve a kompaszkulcs, reszelőzsír, meg ilyesmi. Volt egy Misi nevű matróz, vén volt már, de a kitolásokban élen járt. Misi kinyomta a purhabot – olyan volt, mint egy zsemle –, s kitette a konyhaasztalra. Az egyik matrózkolléga odament, felvette és beleharapott. Máskor ebédidőben a gépkezelő lejött hátra kajálni, kivette a füléből azt a gyurmás füldugót, és letette az asztalra. Bejön a zsemleevő kolléga, rámutat a gyurmára: ez mi? Miska egyből rávágta: francia rágógumi! Ez felcsippentette, bekapta és elkezdte rágni. Nos, jön a kolléga úr vállán egy táskával. Battyog befelé, de mielőtt belépne a pontonról a hajóra, megáll, körülnéz és megkérdezi: van valakinél egy szál cigi? Szóval elindult a minimum hatvan napos útra úgy, hogy a dohányzókészletéből csak a pofája, meg a tüdeje volt nála.

Na, még egyet, szintén olajjarat, de már huszonharmadik gépkezelőként.

Rusze, menni kell vásárolni valami piát, mert már alig van négy-öt rekesz sör és a vodkából is csak egy térdig érő maradt. Fürdés, puccba vágás. Jön a gépkezelő társam egy szál farmerben. Nincs tiszta inge. (Basszus egy inge volt, meg egy zoknija azokat hordta egy hónapon keresztül.) Adtam neki egy leselejtezés előtt álló rövid ujjú inget. Kapaszkodik előttem a lépcsőn, látom mindkét alkarja, könyöke fekete az olajtól. Szólok neki, erre ő:

– Akkor adj egy hosszú ujjút!

Bálint János: Volt egy fiatal kölök, ha volt egy kis szabadideje, fent kódorgott a kerékállás körül, nézte mit csinálnak a főnökök. Frissen végezte a sulit, minden vágya a hajóskapitányság volt. A Vaskapu előtt is fent ácsorgott, a kerékállás ajtaja nyitva, elkérte az egyik távcsövet, s kukkolt, mint ahogy a Rejtő könyvekben is meg van írva. A nap sütött ezerrel. Egyszer csak kilép az első tiszt a kerékállásból, megkopogtatja a vállát:

– Kérem a távcsövet! – elvette a kezéből, és visszalépett.

– Miért? – kérdezte a fiú.

– Hogy vizes ne legyen! – mondta az első tiszt és behúzta az ajtót. A következő pillanatban egy vedernyi víz ömlött a fiúra felülről! Miska szavai az égből:

– Meg vagy keresztelve! Severinben te állod a piát!

Az első tiszt valójában nem tudta előre mi lesz, de a nap úgy sütött, hogy meglátta a dekken Miska és egy vödör vészjósló árnyékát!

Hiba Mihály:

A SZOT Szoc. Forr. üdülőhajóján nekem is volt érdekes kalandom. Az egyik éjszakai szolgálatban Bécs felé, Pozsony alatt hajóztunk egy kora őszi hajnalon. Akkor még hagyományos városi gáztartályokból oldották meg a gáz tárolását, és valamiért az egyik part menti tartályt szellőztették. Mint a köd, úgy hőm-

pölygött a víz tetején a kiengedett maradék, s mivel szagosították, erős gázzzag is volt. Egyszer csak a gépházi hídon megjelent egy igen zaklatott, de nagyon csinos vendég egy falatnyi baby-dollban. Lerohant a „pincébe”, és a nyakamba kapaszkodott kiabálva, hogy „jaj, meghalok, meghalok” Ez engem is váratlanul ért, s láttam, hogy talán nem ébredhetett még fel teljesen. Megpróbáltam lecsendesíteni, de mivel ez nem sikerült, egy merítő vízzel lelocsoltam. Ekkor elmesélte, hogy nyitott ablak mellett a gázzsagra riadt fel. Ezután udvariasan felkísértem a kabinjába.

A hajón az volt a szokás, hogy az éjszakás feladata volt az utasok által bejelentett kisebb javítások, radiátorlégtelenítések, izzócserék stb. elvégzése. Hát, az elkövetkező három napon a legkülönbözőbb és legképtelenebb meghibásodások történtek ebben a fedélzeti kabinban és ráadásul minden alkalommal ott találtam a csinos hölgyet is egyedül. A negyedik nap, amikor elolvastam a strázsánál a javítási füzetet, már nem is vittem szerszámokat, csak bementem a hölgyhöz. Ekkor azt is elmesélte, hogy díjazta – a kérdéses hajnalon –, hogy nem éltem vissza a „kiszolgáltatott” helyzetével, s ezután megfordult a fejében, hogy már csak ezért is kárpótolni fog.

Bánsági Ferenc: Bárki is állítja az ellenkezőjét, amondó vagyok, hogy a SZOT üdülőhajókra beutalt szóló (ma szingli) nők kortól függetlenül, kezdeményezők és támadóbbak voltak szegény szolgálatos személyzetnél, akik sokszor szexuális zaklatásnak is ki voltak téve. (*Jaj, szegények – a szerk.*)

Bikkes István:

Réges-régen, egy messzi-messzi galaxisban... Helyszín a tisztí étkezde. Szereplők: hajóparancsnok, szakácsnő. Utóbbi éppen a tál levest hozza be. Dialógus:
– Hé, (itt a szakácsnő neve állna) belelóg az ujja a levesbe!
– Nem baj parancsnok úr! Nem meleg!

Más.

Nevek, és évszámok nekem mindig kiesnek, de talán jobb is így. Gyöngyös m/s Deggendorf–Regensburg cúgozás kis víznél, fél személyzettel. A gépüzemvezető ráadásul lent fekszik a kabinban, mert trombózisos a lába. Szóval van elég dolgom a 12-16 órás menetekben. A cigim, meg a söröm viszont fogytán! Kértem a parancsnokot, állnánk már meg Regensburgban egy kicsinység, vásárolni. Na, nem első szóra állt kötélnek, de aztán egyszer csak: három óra vásárlás! Hurrá! Kiballagtam egy kézi húzós kocsival, és bevásároltam. A kocsi alján három karton, darabonként 2x5 literes sörrel, rajta a dohány, filter, papír miegymás. A parancsnokkal egyszerre értünk a hajóhoz. A hóna alatt egy-egy fritőz. Csak heten voltunk, és a többi már ott várt minket a járónál.

– Picikém! Maga sörre meg cigire költi a valutáját?

– Tudja parancsnok úr, már húsz éve hajózok, nekem már csak erre kell!

Élete két legnehezebb fritőzét vitte le a kabinjába!

Orosz tudás. Réniben volt egy üzletasszony, (értsd: kivénhedt örömlány) akivel igen jó üzleti kapcsolatom volt. Bár ez alkalmanként belekerült egy üveg konyakba, vagy egy csík cigibe, de nagyon megérte. Az olaszoknál vettem öt bördzsekit, nagyon olcsóért. Réniben aznap mindenki egyforma dzsekiben ment ki és persze vittem hozzá, hogy segítsen eladni. Ő is ragyogóan beszélt magyarul is meg még ki tudja hány nyelven. Szerzett is vevőt igen hamar. Kértem, segítsen lebonyolítani az üzletet az ukrán komával. A válasz:

– Pistocska! Segítsen neked az anyád...! Jobban beszélsz orosz, mint én madszar!

Áldott legyen a Salavardics, a hajdani orosz tanárom, meg az a nagyjából kilenc hónap, amit előtte összesen Réniben töltöttem!

Még a nyelvhez: hosszabb sörturnén jártam Kelet-Berlinben. Ezután hazaérve, az akkor még ideiglenesen hazánkban állomásozó szovjet hadsereg egy katonája megkérdezte tőlem:

– Ggye jeszt úlica Pozsonyi? – én rögtön rávágtam:

– Cvej halteselle mit metró, und ziben, mit strassenban.

Állt, nézett, és nem értettem, mit nem ért?

Akkor álljon itt a felvonulás története, ahogyan én hallottam. Valamelyik tengerjárónk megérkezett Rénibe, az akkor nagyon kurrens golyóstollból, nagyon komoly készlettel. *(A csetür kolorról, azaz a négyszínű golyóstoll, és tízezer darabról volt szó, ha igaz a fáma – szerk.)* Hogyan a tökömbe visszük ki? Igyot pervije maja, azaz jön május elseje! Menjünk ki, mintha felvonulni mennénk! A menet úgyis innen indul a kikötőtől, aztán szépen lemorzsolódunk! A tollakat meg be egy bazi nagy duplafalú transzparenst! A sztromó a hajóáccsal, meg a matrózokkal meg is alkotta a transzparenst, ami üresen sem volt könnyű, hát még a rengeteg tollal. Mentek is, mint kés a vajon, ki a kapun, a vámosok meg büszkén bólogattak, hogy: ez igen, a magyar elvtársak, meg összefogás, meg minden. Az induló menet szervezői viszont felfigyeltek a vengerszkije drúzsák nagyszerű ötletére, hogy részt vesznek a felvonuláson! Nosza, a menet élére állították az akkor már kevésbé lelkes kollégákat a hatalmas táblával. Szegények végig cipelték az egész városon. Tengerész pénzért ennyire még nem dolgozott meg! *(Ha hinni lehet egyes tengerészeknek, akkor a városi Komszomol hívta meg a hajó KISZ szervezetét, és ez adta az ötletet a transzparenst készítésére – szerk.)*

Dudás László:

Ezt a „nyelvész” sztorit, az öregebbektől hallottam, de a boldogult emlékü MHRT házi újságban, a Magyar Hajózásban is szerepelt. Helyszín Regensburg, vagy a Horten, vagy a Woolworth (történet szempontjából lényegtelen). Nagy keletje volt a népművészetileg magasabb kategóriát képviselő, bajor kakukkos órának. Sokkal inkább volt ez műretek, mint a szovjet, műanyagból öntött társa. Tudtommal kormányos volt az illető, aki egy efféle időmérő szerkezetre tett

szert. Futás vissza hajóra és azonnal kipróbálni! Gyorsan felakasztotta falra, rá a súlyokat, és uccu neki, hadd szóljon! Daloljon az a nyüves kakukk! Persze, a lelkes hallgató közönség körében. Beállította tizenkettőre az órát. Valami kattogás hallatszott, de ez a többszörösen csaló madár ki nem dugta az orrát, vagy csőrét. Le a falról a szerkezetet, futás vissza a boltba, hiszen még él a garancia! Leteszi a pultra és az eladónőnek a következőket mondja németül, ékes magyar tájszóval:

– Herr Frau! Kakukk ist nicht arbájt, mert ő kránken! – Az eladónő (Herr Frau!) megvizsgálja a szerkezetet, a kakukk óljának kis ajtajáról leszedi a celluxot, felhúzza az órát és láss csodát, a madár, ahogyan kell, közli a pontos időt! A garanciális probléma a következő diskurzussal lett lezárva: – Kuckuck ist nicht kránken!

Székely István:

Ha már nyelvekről van szó, mindenki tudja, hogy a mi nyelvünk, a tengerészeké igen sok olasz eredetű szót tartalmaz. Amikor az Olasz Intézetben Szavak a hullámok hátán címmel megjelenés előtt álló szótáramról beszéltem, az alábbi példamondattal mutattam be:

A primó leadta a szolgálatot és jön le a hídról. A pupán találkozik a dekbojossal. – Na, fiam – szólítja meg –, keresse meg a karpentert, aki a kanizsella alatt van, és mondja meg, hogy küldje fel a hídra a siorokat és a kambúzert a barba parancsára. Aztán menjen előre a fedélzeten, de ne zavarja a dekhendet, akik bokaportáznak és kunyózzák a lamákat. A picóban a sztromó fasálja a most piombált brágát, kérjen tőle egy vázó míniumot, de abból a latából, amit tegnap kevert, és aztán mutassa meg milyen marinájó: menjen le a boszkorinán a stívába és matyálja le a hecskomingot. Ebben a szövegben tizennyolc olasz és három angol eredetű szó van. Megfejtéséhez ajánlom a szótáram.

Bikkes István:

Téntanyalók. Stégkötést csinálunk valamelyik úszódaruval, és éppen a Vigadó térnél tartottunk, amikor felszaladtam valami családi ügyben egy papírért. Az adminisztrátor hölgy bőszen festette körmeit és közölte, menjek később. Ekkoriban az 1000-1200 fős hajós társadalomra 1000-1200 irodista jutott. Agyam elszállt, és tíz másodpercen belül, a főnöke asztalát ütöttem, hogy ha mi nem szarunk, ti nem esztek! Felpattant a fotelból, (na, nekem végem!) és átrongyolt a csajhoz! Kedvesen közölte vele, hogy nyugodtan fejezze be a körömfestést, mert úgy is ez az utolsó tevékenysége a cégnél! A másik kollegina cirka húsz másodperc alatt adta kezembe a szükséges papírt.

Az volt ám a vízfej! A DDSG-nél, töredék volt az adminisztrációs létszám a hajósokhoz képest. Nálunk viszont volt teljes foglalkoztatás.

Bálint János:

A Táncsicsra vezényeltek Bécsbe. Életemben először nyugaton, néztem a szárnyasból, hogy vajon mikor tűnnek elő az otthon beharangozott nyugat káros látványai, mint a nyomornegyedek, bádogvárosok, a kosz a nyomor, fujj! Un-

dorító! Mindegy. Sétahajó. Csinos, tiszta, begyes, faros lánykák, asszonykák tucatszámra. Már a második nap megkörnyékeztem egy mosolygós osztrák fraut, s meg is történt „az aktus”. Utána egy jóllakott óvodás mosolyával sétálgatok a fedélzeten, amikor egy nálam kétszer súlyosabb pankrátorszerű jelenség áll meg az arcomtól pár centire és a szájából kiáradó hurrikán nagyjából két lépést lök hátra: dubiszt gut svimmen? (de lehet, hogy nem pont ez). Mondom, mi a francot akarhat ez az én úszástudásommal? Látom mögötte a kezét rángatva hátrafelé áll az a csaj, akitől olyan jó kedvem volt még másodpercekkel azelőtt. Nézek körül, B. Misi, meg a többi erőművész ott röhög a büfénél és kacsingatnak felém. Most mit csináljak? Illik-e egy szocializmuson nevelkedett szerény és illedelmes fiatalembernek szájon kapnia egy kapitalista állatot? Ekkor a derekam magasságában egy hangot hallottam hátulról: ne félj, itt vagyok mögöttem! A zenekar legkisebb embere – klarinétos volt – áll mögöttem vigyorogva. Aztán az osztrák bajvívó lecsihadt a sok alkoholtól, amit előtte fogyasztott és megtudtam, hogy a zenész valami karate bajnok volt. Jó tanulság volt, hogy legközelebb várjam meg, amíg a férj elalszik a fedélzeten, s csak aztán vigyem kabinra a nőket.

Bikkes István:

Savanyú káposzta (előrebocsájtom, németül analfabéta vagyok, de majd kima-zsolázzák!) Helyszín a zöldséges, illetve Obst und Gemüse.

– Guttentag! Van savanyú káposzta?

– Suldigen! Was möhtez sie?

– Nem érted? Savanyú káposztáát! Na, figyelj! Gömbölyű! – kezével mutatja

– Lereszelik! – mutatja – Sózzák. – mutat – Savanyúúú! – vágja hozzá a savanyú pofát.

– Suldigen mein herr áber ich noch immer ferséen nicht!

– Akkor az anyád! Szarok rád! – Zöldségesünk arca felderül: – Áh, zauerkrat! Bitte!

Bálint János:

Tahi m/s: Azt hiszem Budapest–Esztergom járat. Unatkoztam a gépházban, gondoltam játszadózom kicsit. Elő a levegőtömlőt! Egyik felét ráhúztam egy golyóscsapra, másikat egy üveg olaj nivócsőre. A golyóscsap másik végére ment a harminc atmoszféra levegő. Előszedtem egy kilónyi vörös, miniumos gyurmát, és lövöldöztem úszomadarakra, mindenre, ami mozog. A próbálövést a Belgrád rakpart magasságában a pesti oldalhoz közel, Buda felé adtam le, már nem tudom mire. Nem láttam se a csobbanást, se a tárgyon a találatot. Este kocsma. Beugranak a moszkvások is az izsákiba. Az egyik cefetül káromkodik, hogy valami 35-40 centi átmérőjű miniumfoltot kellett levakarnia a palánkozásról. A víz felett volt, biztos valami hüle kenus, vagy kajakos kenhette rá. Kusoltam, mint tehénpotty a fűben. Basszus! A harminc atmoszféra elvitte a másfél centis átmérőjű gyurmagolyót vagy száz méterre és ott ennyire szét tudta lapítani. Nem is vettem többé elő a cuccot.

Más.

Úszódaru, Pócsmegyer (az van Leányfaluval szemben). Innen több sztori is van. Felettünk 50 méterrel volt a komp. A darunak motorcsónakja volt, tehát az éjjeli kolompoláskor mindig megelőztük a kompost és jó pénzért hoztuk vittük a népeket. Aztán egy hétvégén a főnökök elutaztak, a bolond matróz meg egész nap a csónakkal kurvázott, éjjel részegen ott dübörögtek, száguldó csónakról ugráltak a vízbe. Kedden már új matrózunk volt.

Az meg játékgép függő volt. Kimentünk csónakkal a kocsmába, szolidan szerényen megrendeltük négyünknek azt a liter páleszt, meg a két rekesz sört. Mert nem vagyunk mi szadisták, hogy egész éjjel ugráltassuk a pincérlánykát. Ez a srác meg kért tőlem este 7-kor öt forintot, bedobta a flipperbe és reggel 5-ig játszott a géppel ugyanazzal az ötforintossal.

Ugyanezzel a daruval Vácon köveztünk, minden délelőtt és délután feleveztünk a limányban a három-négy kilométerre lévő kocsmához két demizson sörért. Eltartott – mármint a két út oda-vissza – reggel 7-től este 10-ig, mert ugye a strandon, vagy az annak kinevezett partszakaszon keresztül vitt az utunk és hát a strandon leánykák vannak, ugyebár. Egy egészséges hajósemer nem bírja megállni, hogy ne nyújtson segítséget magányos ifjú és kevésbé ifjú, viszont méretes keblű hölgyeknek. Na, itt történt, hogy valamilyen kideríthetetlen oknál fogva épp dolgoztunk, amikor az egyik uszály nem tudta felvenni a horgonyt. Rólunk már lecsatolt, a daru sem érte el, hogy odahúzza, a horgonyemelő motor meg csak nem röffent be. Farzsebbe két villáskulcsot és egy csavarhúzózt, csukafejes. Megkapaszzkodok az uszály szélében, de amikor felhúzzom magam, a sodrás elnyom. Már majdnem a végére értem, amikor rájöttem a trükkre és feldobtam magam a sodrással.

Vissza Pócsmegyerre... Volt akkoriban egy kedvenc barátosném, hétvégére majdnem sikerült meglepnie. Na, most mit csináljunk, ha nem megyünk ki, akkor a lányok jönnek át a komppal, de két nő egyszerre csak a pornófilmekben hoz a férfinépnek kielégülést, az életben ez a csaj agyonver a bal mellével, a jobbal meg rám borítja a darut szóval:

– Babám! Nekünk most sürgős dolgunk akadt, de te itt maradsz és megcsinárod az ebédet. Nem kell csicsáznod, legyen „pörkútt noklival”. – azzal be a csónakba és el. Ja, elfelejtettem, a csaj rövidet látott, de hiú volt, ergo nem volt szemüvege. Evezünk vissza a darura, már messziről érzem a fahéjszagot. Gondoltam magamban, milyen aranyos az én egyetlen szerelmem, a pörköltöz úgy látszik, csinált egy kis palacsintát. Be az étkezőbe, leülünk, hozza a csaj a pörköltöt noklival. Hát olyan finom pörköltöt életemben nem ettem! Igaz, hogy befogott orral kellett enni, mert olyan átható fahéj illata volt. Kiderült, hogy a csajszi elővette a zacskókat tartó dobozt, és amelyik színre úgy nézett ki, mint-ha bors lenne, abból tolt egy félzacskónyt a pörköltbe.

Bikkes István:

Szintén Kilitiben egy László nap után, valamiért sürgősen fel kellett menni Pestre. A buli hajnalig tartott, de mese nem volt, indulni kellett. V. (Rugó) Laci volt a gépkönyő, és az ő Trabijával mentünk. Az egyes halálszakaszáig még bírta, de ott azt mondta, muszáj aludni egy kicsit. Bal lábbal átnyúltam a gázpe-

dálra, a kormányt alul fogva vezettem tovább, míg Lacink édesen elszenderedett, a fejét az ajtóoszlophoz támasztva. Kényelmes 80-as tempóval utaztunk, amikor megelőzött minket egy Merci. A barom elkezdett dudálni, hogy alszik a sofőr! Bőszen integettem neki, hogy ne dudáljon, hiszen alszik a sofőr!

Bárdos László:

A nyolcvanas években az újonc matrózt a Lékai után behajózták. Nem túl magas szellemi képességgel megáldott kolléga egyébként nagyon tisztelettudó, rendes gyerek volt (talán túlságosan is). Szabad idejében, napokon keresztül egy stafniból fapisztolyt farigcsált, majd kabinjában harci jeleneteket rajzolt pálcika emberkével. Nagy csaták voltak... Történt egyszer Deggendorfban, hogy kiengedtem vásárolni macsetát és azt a bizonyos csigát, amivel lehet csúszkálni két hegycsúcs között. Ezzel gyakorlatozott a bejárati ajtó és kabin ablak közé kifeszített dobókötélen. Persze a kezében a macseta. Volt neki ott-hon valamilyen pisztolya is, amibe a deggendorfi vásárlás alkalmával vásárolt „golyókat”. Én a hazaindulás előtt nyomatékosan megkértem, hogy biztos helyre tegye. Mondtam neki, ha bajba kerül, a vizsgálatnál csak magára számíthat és akár a műanyag lakat is rárohadhat a kaptárban. Érkezéskor, rondó előtt kértem, hogy biztos helyen vannak a golyók?

– Igen! Tuti helyre tettem, a tűzhely sütőjébe, még be is gyújtottam, hogy ne legyen feltűnő.

Bálint János:

Matróz csárda, délután, kiköt a Miskolc (esetleg a Pécs). Egyszer csak jön az egyik srác, hogy baj van, mert csillog valami a hídlábfulke kitört ablakain. Basszus, mit csináljunk? Vinni kéne mázsaszám kifelé a cuccost, mert a következők történnek: kimegy a járón a partig az egyik gépkezelő, néz jobbra-balra, minden irányba. Visszamegy, eltűnik a szem elől. Kisvártatva megjelenik két gépkezelő, két-két fél köbméteres zsákkal és jobbra-balra tekingetve kiosonnak a járón. Az egyik jobbra, másik balra el. Ezt a futva osonós, körültekingetős, rémüldözős járást láttátok volna. Mindkettőt az első kereszteződésnél várja vi-gyorogva két finánc: pakoljon csak ki! Nem pakolok! Pakoljon ki! Azért sem! A finánc megunja, kinyitja az egyik zsákot, koszos ruhák. Kinyitja a másikat, üres üvegek, s hogy ne zörögjön, koszos ruhák. Káromkodik a finánc, futnak vissza, mint a rakéták, de elkéstek. A csarnok előtt a cuccost taxikba vágják és elhajtottak páran.

Bikkes István:

Régi szép egyenruháink. Elég későn, 24 évesen vonultam be katonának. Ráadásul a Flottillához szóló behívom ellenére, elvittek Börgöndre. Végül is jó dolog volt, mert hamar kiderült gépészeti gyakorlatom, és léghütéses(!) hathengeres Csepeleknek lettem a nagy doktora. Viszont dobantani én is szerettem. (Ki nem?) Civilben rendőr, egyenruhában a VÁP (*Városparancsnokság járőre, a nem katonaviseltek számára – szerk.*) igazoltatott. Az egyenruhámra maszekban felvarrtam egy kb. „vezérszázdandárellentengernagy” rangjelzést. Meglát-

tak, mintha pondrók mellett sétáltam volna el! Nem is szóltak, csak lesték a rengeteg stráfot meg a Nelson hurkot. Már sportból is bevitettem leszerelő ruhának. A laktanya pk.-val jóban voltam. Amikor leszerelés napján a sleppjével együtt jött szembe, olyan vigyázzmenetet vezényelt, és vert is le, hogy az csuda!

Bálint János:

Nemrég bulin voltam, s valami lökött nőszemély kiszedte belőlem, hogy hajós voltam. Nem állott kérdezősködni. Az alábbi párbeszéd zajlott le köztünk. Az utolsó szóig igaz, Isten titeket úgy segítjen!

– Miért hajóztál?

– Nem lehet azt leírni.

– Mégis.

– A végtelen vizek, a szabadság, a levegő, világot látni, más vidékeket, embereket megismerni. – A csaj megunta az áradozásomat, ködös, múltba néző tekintetem zavarba hozta.

– Hol hajóztál? Milyen hajón?

– A Jászai Mari tér és a Margit-sziget közt a Hét törpe vízibuszon!

Bálint János:

Már nem tudom, melyik hajón, valószínűleg a Miskolcon, mert rémlik a Zsolti güv. meg oldalpakkos toló volt, az tuti. Jól emlékszem, jégszekrénynek hívták azt a tartályt, amibe a külső víz befolyt, és el lehetett zárni a Duna felől is, meg a hűtő (hőcserélő?) felől is. Na, ennek a tetején, még a gépházban volt egy búvónyílás. Ki kellett pucolni ezt a tartályt, nagy nehezen bemásztam, kiadogattam a trutyit belőle. Akkor még 75-78 kiló voltam. A búvónyílás felett meg csövek keresztbe. Tovább tartott kimászni, mint a pucolás, félúton megakadtam, se ki, se be. Már nem tudom, hogyan tudtak kiszedni, de Zsolti már komolyan gondolkodott rajta, hogy vagy odahozzák az ebédemet, vagy megbontanak pár csövet.

Bánsági Ferenc:

Az egyik gépkezelő kolléga másfél méteres sárgaréz csövet organizált valahonét, valószínűleg valami vízhűtőbe került volna, olyan szép fényes, 12 mm átmérőjű, nyílegyenes darabot. Ezzel a csődarabbal professzionális szintre fejlesztette a távköpiést ablakgittel, amellyel 50-60 méterre is el tudott pöknöni a jól megnyálazott lenolajkencés ablakgittel. A legény történetesen a SZOT Visegrádon tétlenkedett, a Margit-sziget mellett kikötve. Észrevette, hogy a parti ferde kövezésen, egy párocska a petting utolsó fázisában üldögélt a köveken, szemmagasságban a hajó testablakából nézve. Megcélozta a fiú dudorodó ülepét és szinte hangtalanul talált. A szerencsétlen felpattant, majd egy hátast dobva lecsúszott a sima kövezésen a vízig. A köpös kolléga megsajnálva a vízig lecsúszottat kiszaladt segíteni, és megkérdezte, mi történt? Együtt ítélték el a gaz

merényletet. A happy end a segítség, a tanulság: még a köpés is lehet bénítóan fájdalmas!

Jut eszembe, egy legendás név: V. Nándor gépüzemvezető, gőzhajós mentorom, és tanítóm. A Magyarország zuhatagi gőzhajón szolgált, és inas, magas, félelmetesen szorító kézfogású, kevésbeszédű ember volt. Éjszakára a hajók fészket raktak Turnu Severinben, és mint illik, meglátogatták a szokott helyüket, a szintén híres Augusztus 23. nevű ivoldát, a Dózecsetrit. Az első kör után rendszerint kitört a nézeteltérés a magyarok meg a románok között. Nándi bácsi stratégiája szerint háttal egymásnak a magyarok egy sarokban. Elöl Nándi bácsi, és kezdte kiüríteni az ivót, hogy mielőtt a rendőrök megérkeznek, győztesen elhagyhassák. Ő tanította:

– Gyerek, ha tudod, akkor az előtted álló mögöttit vágd pofán, mert ez már menne vissza. Kifelé már nincs kedve ütni. – Végezve a Dózecsetriben futnak befelé a hajóra, de a járónál őrbódé, meg puskás katona, aki a permiszeket kérte. Arra már nem volt idő, úgyhogy felborították bódéstól, ügyelve hogy a belépő lefelé legyen. A rendőrök állították fel. Pár napig nem volt „muszáj” kimenüük!

Bálint János:

Azt hiszem a Pécsen volt, kitalálták, hogy Réniben hengerpersely csere. Persze az üzemes nem gondolkodott előre, a hengerfejet leszedette, a perselyt kihúzat-ta, új perselyt felszerszámozzuk, tolnánk befelé, mert ugye holnap reggel indulunk ezerrel Pestre. Az új persely nem megy be. Megmakacsolta magát. Kiderült, hogy a felső válla egy teljes milliméterrel nagyobb. Na, kicipel a járón, lop egy kiskocsit, kivisz a gyárba. A gyárban a híres orosz mondással fogadnak minket: szivódnya nye rabótájjet. (*Ma nem dolgozik – szerk.*) Oké. Akkor holnap. Holnap tózsé nye rabótájjet (*szintén nem dolgozik – szerk.*). Anyátok. Visszacipeljük a perselyt a hajóra, a gépüzemvezető és a parancsnok tanácskozása eldöntötte, ők felajánlották, hogy a két gépkezelő lereszeli a műhelyben azt a vacak egy millimétert! Karos reszelőből csak ráspoly volt. Ha valaki próbált már acélöntvényből kb. másfél méter hosszan (40-45 centi lehetett az átmérő) és öt-hat milliméter szélesen lereszelné, az gondolhatja, mit csuklott e két aranyos lélek összes anyukája. Mindegy, a két főnök kiosztotta a melót és ők persze elmentek a városba beállítani a véralkohol szintjüket.

Hiba Mihály:

A Jani reszelős története jutatta eszembe, hogy 1972-ben a Sopronnal jöttünk fel, és Mohács előtt Bezdánál felütöttünk, s a jobb hajócsavaron érzékelhető sérülések lettek. Amikor megérkeztünk Mohácsra a vizsgálat után mindenki szétspriccelt, s egy hajós múlttal rendelkező jó hírű hölgynek, nem tudom, nektek a neve mond-e valamit – a T. Kati – sikeres gyerekszülését ünnepeltük. Másnap azt a rendeletet kaptuk, hogy a felhozott nagy vontatmányunkat vigyük tovább Dunaújvárosig. Az üzemvezető úr azonban úgy gondolta, hogy ő inkább szeperát (*szeperát: magányosan, egyedül közlekedő géphajó – szerk.*) menne Budapestre, s ebből aztán komoly nézeteltérés alakult ki a güv. és a pk. között.

Ezután a güv. kibontatta a hajócsavar feletti konduktort, és úgy rendelkezett, hogy ketten felváltva másszunk be és a csavartengelyen állva szintén karos reszelővel reszelgessük a hajócsavar leveleinek belépő éleit. Teljesen komikus helyzet alakult ki, de estére azt elérte, hogy szeperált, mint a nyíl elindultunk Budapestre és be is álltunk a hajójavítóba.

Hiba Mihály:

Sok érdekes újpesti telelési történet kering közszájon. Történt egyszer, úgy a 70-es évek elején, egy téli koraestén, hogy egy leltárőr kikísérte soros barátnéját a 84-es autóbusz végállomásához. Amikor elindult a busz, a megállóban egy nő várakozott. Nem kellett sok meggyőzés ahhoz, hogy átvezesse a telelőbe. Egy kis gond azonban volt, mégpedig az, hogy a csaj egyik lába térdtől lefelé be volt gipszelve. A hölgy nagyon jól érezte magát ebben a barátságos környezetben, és hamarosan híre is elterjedt nem veti meg, illetve nem utasítja vissza a szimpatikus férfiak közeledését. Szinte mozgalommá vált az istápolása, amikor azt is elmondta, hogy a férje őrnagy volt a seregben, és három éve rendkívül elhanyagolta házastársi kötelezettségeit. A sajnálatos lábtörés nem akadályozta az élet derűsebb oldalának élvezésében. Egyedüli gondját, csak a törött lába akciók közben helyzete jelentette a mozgalmassá vált mindennapokban. Így aztán hamarosan beköltözhetett a Felszabadulás gőzös királynői lakosztályába. Ez arról volt híres, hogy a közös női zuhanyozó melletti személyzeti kabin volt, s kukkolóként is szolgálhatott oda-vissza, azaz a kabin eseményeibe is be lehetett tekinteni a zuhanyzóból.

Volt egy nagyon ügyes, tanulékony tinédzser inas a hajón. Teljesen profi volt, ismerte a segédmotort, levegőt töltött és kezelte a fűtési rendszert, ha nekünk éjszaka más elfoglaltságunk lett. Egyetlen gondja volt csupán, és ezt gyakran fel is emlegette, hogy nem volt még nővel. Mi átláttuk ennek tarthatatlanságát, s nagyon felelősségteljesen kezeltük a kérdést.

A királynői lakosztály lakóját két nap alatt sikerült meggyőznünk arról, hogy milyen nagy feladat egy ilyen kamasz bevezetése a nagybetűs életbe. Igaz, hogy a két literes Caesar konyak is meggyőzően hatott. Hamar híre ment a megállapodásnak, s még azon a napon az ebéd utáni szieszta idejére ki lett tűzve a „szíves fogadtatás”.

Az esemény fontosságára jellemző, hogy tíz perc alatt elfogytak még a második sor helyei is. Bár a nasi alapos felkészítésben részesült, azért kicsit izgult, amikor a hölgy színe elé járult. Csókolommal köszönt be és azt mondta, hogy: tetszik tudni én még nem voltam nővel, és nem tudom igazán, hogyan kell a dologhoz hozzáfogni. A hölgy anyai gondoskodással és begipszelt lábának megfelelő elhelyezésével készségesen felvilágosította, hogy a nőt ilyenkor először fel kell izgatni, például azzal, hogy a testét kell csókolgatni. Ezután halljuk sűrűn egymás után a nagy cuppanásokat! Hát csoda, hogy nem dőlt ki a válaszfal a nagy röhögésre.

Szóval túlestek a dolgokon, s a fiú nagyon büszkén fogadta a nagykorúságát (és három éjszakára azonnal felvállalta a fűtés ellátását is). Egy hét múlva azonban a kölyök gondterhelten, szótlánul járt-kelt a hajón fel-alá, s került a társakat és

a beszélgetéseket. Már azt hittük beteg, vagy valamilyen nagy-nagy gondja lehet. Elhatároztuk, hogy szóra bírjuk.

– Na, mi van aranyapám, mi bánt ennyire, hogy így lehervadtál?

– Hát, a héten még nem voltam nővel...

Hiba Mihály:

Bálint Jani bejegyzéséről jutott eszembe, hogy egy hasonló esetnek a részese voltam. A hetvenes évek elején, az akkori Népköztársaság útján – a villanyváltás idején –, véletlenül összetalálkoztam Jeannel (B. Jancsi) és a Finom úrral (H. Gyula). Azonnal betértünk a Trojka névre hallgató műintézménybe, ahol akkor még élő zenére lehetett rokizni. Itt találkoztunk még négy hajóssal, s kellemes mulatozásba fogtunk. Úgy éjfél körül Jean kiment könnyíteni magán. Visszafelé jövet a zene szünetelt és a táncparkett üres volt. Asztalunkhoz közelítve rövid sorozatokat imitált, mire a Finom úr a parkett közepén termett és szenvedélyes, elcsukló hangon üvöltötte:

– Elvtársak, ne lőjete! Én is putyilov gyári dolgozó vagyok!

Olyan frenetikus sikere volt a produkciónak, hogy ezután összeborult a vendégsereg, és a kivonuló ellenőrző szervekkel karöltve reggel hétig egy nagyot buliztunk.

Bálint János:

Az előző bejegyzésről jutott eszembe, pont az ellenkezője.

Veres Csillag: az ötödik kerületi Pártbizottságtól jöttek valakik, köztük egy nagy izé a hajóra. Felmegyünk egy kicsit a Dunán, „megfjordulunk”, közben valamelyik unalmasan felolvass, a többiek tapsolnak. Minden rendben, még egész jó csajok is voltak köztük, de nem ez a lényeg, hanem a repi! Kaptak fejésként egy zsemlét és egy, nem tévedés, egy szál virslit, ehhez két deci Deitet. Még a fenti forduló befejezése előtt vége is volt a nagy pártizének, szabadfoglalkozás vette kezdetét. Mint mondtam, volt köztük pár kellemes testalkatú és ígéretes mosolyú ifjú hölgy, meg az előző utunkról maradt pár üveg száraz fehér borocska, némi sülttel karöltve. Meghívtuk a lányokat egy kis uzsonnára a hátsó traktusba, míg a pártfiúk elöl rohadtak zakó, fehéring, nyakkendőben, a hölgyek könnyíthettek a ruházatukon.

Mert az egy aljas rágalom és csak az ellenségeim terjesztik rólam, hogy én nem vagyok a női nem ellensége. Ellenben a női igennek nagy barátja vagyok!

Nem hagyom ki a harmadikat, a Fecskét sem a mai mesedélutánból. Már egy ideje nem volt semmi repi túra, meg unatkoztunk cefetül, de lusták voltunk a két nagyobbik közül valamelyik elkötéséhez új hazugságot kitalálni. Reggel korán keltünk, „lesuvickoltuk” a Fecskét, a kikötőkapitányságnak a szokásos próbajárat szöveget beadtuk, és uzsgyi, mielőtt valaki kitalálna valami munkát. Többnyire azzal kezdtük, hogy valahonnan benzint kellett szerezni. Vagy lop-tunk, vagy cseréltünk. Akkoriban még nem vigyáztak a naftára. A legolcsóbb az volt, amikor loptuk valamelyik nagyhajó csónakhoz félretett benzinjét. Lehet, hogy most rosszul emlékszem és keverem más benzinlopási akcióval, de úgy rémlik, a Fecske is benzines volt. Mindegy, naftát szerezni kellett, mert ilyen-